

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7268/2021
14.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ПР Златарска радња „Златар АА“ МЈ из ..., коју заступа пуномоћник Стојан Ђокић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојица из ..., које заступа пуномоћник Војин Стојковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 554/21 од 15.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 554/21 од 15.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу П 4/20 од 16.12.2020. године, исправљеном решењем истог суда П 4/20 од 05.02.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле АА из ..., ПР Златарска радња „Златар АА“ МЈ из ..., против туженог ББ из ..., па је обавезан тужени да тужилци исплати материјалну штету на име пропуштене добити услед немогућности обављања делатности у износу од 397.272,52 динара са законском затезном каматом почев од 16.12.2020. године као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле да се тужени ББ из ... обавезе да на досуђени износ у ставу првом изреке исплати законску затезну камату почев од 21.10.2014. године до 16.12.2020. године, као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле против тужених ББ и ВВ, којим је тражио да тужени предају тужилци покретне ствари ближе наведене у изреци пресуде, а ако их не врате да исплате тржишну вредност по налазу вештака, као неоснован. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле против тужених којим је тражила да се тужени обавезу да тужилци врате ствари ближе наведене у изреци пресуде, као неоснован. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени ББ да тужилци исплати материјалну штету, и то на име бруто зараде услед немогућности рада у износу од 3.359.175,68 динара са законском затезном каматом почев од 21.10.2014. године, на име вредности залиха (готових производа и репро материјала) у износу од 2.573.702,15 динара, све са

законском затезном каматом почев од 27.10.2014. године, као неоснован. Ставом шестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 554/21 од 15.07.2021. године, укинута је пресуда Вишег суда у Крушевцу П 4/20 од 16.12.2020. године, исправљена решењем о исправци истог суда П 4/20 од 05.02.2021. године и пресуђено тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени ББ обавезе да тужилји исплати материјалну штету на име изгубљене добити услед немогућности обављања делатности у износу од 397.272,52 динара, материјалну штету на име бруто зараде на име немогућности рада у износу од 3.359.175,68 динара, на име вредности залиха (готових производа и репроматеријала) износ од 2.373.702,15 динара, све са законском затезном каматом почев од 21.10.2014. године до коначне исплате, да се тужени ББ и ВВ обавезу да тужилји предају покретне ствари, као и да врате ствари све ближе наведено у изреци пресуде, те је обавезана тужилја да туженима, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 1.089.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), па је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном и извршном пресудом Основног суда у Крушевцу П 4832/10 од 02.02.2012. године усвојен је тужбени захтев тужилаца ББ и ВВ, против тужиле у овој парници, па је отказан уговор о закупу локала постојећег у ... улица ... број .., на кп. бр. .. КО ..., површине 31 м², по уговору о закупу пословног простора закљученог између странака на дан 01.12.2008. године и усменог анекса овог уговора од 26.02.2010. године, па је тужена АА из ... обавезана да се са свим лицима и стварима исели из означеног локала и исти преда тужиоцима – овде туженима. Истом пресудом обавезана је АА да тужиоцима, на име неисплаћеног закупа, исплати месечне износе по 250 евра, за период од маја 2010. године до октобра 2011. године, са припадајућом каматом. Тужилја није поступила добровољно по наведеној пресуди, па су тужени, као извршни повериоци, пред Основним судом у Крушевцу поднели предлог против тужиле, као извршног дужника за принудно извршење дана 05.12.2012. године. У току извршног поступка Основни суд у Крушевцу је донео закључак И 3891/12 од 25.07.2013. године и обавезао тужилју да се исели са свим лицима и стварима из пословног простора – локала ближе описаног, преда исти испражњен од лица и ствари у државину поверилаца и да им исплати на име закупа износе наведене у пресуди, као извршној исправи. Тужилја није поступила по овом закључку, па је донет нови закључак о исељењу и исплати закупнине дана 06.02.2014. године, те је тужилја из локала принудно исељена 27.02.2014. године, о чему је сачињен и записник о попису покретних ствари које су затечене у локалу и исте су предате на чување туженом ББ. Закључком од 13.10.2014. године наложено је АА да

своју обавезу исплате закупнине може да изврши најкасније до 28.10.2014. године, а уколико то не учини, дана 29.10.2014. године у њеној кући ће се спровести пописивање покретних ствари у циљу принудне наплате дуга. Закључком од 22.10.2014. године наложено је ББ да преда у државину АА дана 06.11.2014. године ствари по записнику од 27.02.2014. године, али тужени по том закључку није поступао, па су истоветни закључци донети и дана 05.12.2014. године, као и 11.06.2015. године. У међувремену су извршни списи Основног суда у Крушевцу уступљени јавном извршитељу, пописане су ствари процењене од вештака одговарајуће струке и продате на јавној продаји дана 18.12.2017. године ББ, па је делимично намирено потраживање извршних поверилаца – овде тужених.

Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке утврђена је изгубљена добит тужиле за период у ком тужени ББ није поступао по закључцима извршитеља којима му је наложено враћање покретних ствари тужилу до дана када су му покретне ствари продате. Висину изгубљене добити вештак је утврдио на начин ближе наведен у налазу и мишљењу, као и у образложењу побијане пресуде.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је обавезао туженог ББ да тужилу исплати материјалну штету на име изгубљене добити услед немогућности обављања делатности са траженом законском затезном каматом, сматрајући да је тужени, непоступањем по закључцима јавног извршитеља којима му је налагано да тужилу преда покретне ствари, од којих су многе биле неопходне тужилу за обављање њене делатности тужилу проузроковао штету, применом члана 154. и члана 189. став 2. Закона о облигационим односима. У преосталом делу првостепени суд је одбио тужбени захтев јер је тужилу за предају покретних ствари повукла тужбу, али се тужени противио повлачењу тужбе, а за преостали део покретних ствари тужилу није доказала постојање ствари чији повраћај тражи, а није доказала ни евентуалну штету коју трпи на име вредности залиха. Поред тога, тужени ББ није у обавези да тужилу накнади бруто зараду за тражени период јер тужилу није одјавила радњу у целокупном периоду за коју тражи накнаду штете, већ је то учинила тек 2019. године, па је радња била активна од 27.02.2014. године када је принудно исељена, па све до 24.05.2019. године, па како тужилу није могла да обавља делатност она је морала привремено да одјави радњу како би избегла наступање евентуалне штете.

Другостепени суд је, након одржане расправе, укинуо првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целини, јер је тужилу противправно поступала почев од маја 2010. године, када је престала да плаћа закупнину за наведени локал, није поступила по правноснажној и извршној пресуди којом је обавезана у фебруару 2012. године да исели све ствари из локала и да локал врати туженима, који су били принуђени да покрену извршни поступак ради исељења и наплате закупнине, након чега је тужилу принудним путем исељена 27.02.2014. године, више од 4 од године када је престала да плаћа закупнину и одбила да напусти локал. Неспорно је да и тужени ББ није поступао по закључку извршитеља и није вратио покретне ствари тужилу које су му остављене на чување, а које су му касније продате у извршном поступку и из којих је он само делимично намирио дуг. Међутим, тужилу не може из свог противправног поступања да извуче корист и оствари неко право, јер се понашала противно основним начелима облигационих односа из члана 17. став 1., члана 12. и члана 13. Закона о облигационим односима.

Правилно је другостепени суд, на утврђено чињенично стање, применио материјално право доносећи побијану одлуку, за коју је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује на противправно понашање туженог ББ, због чега би, према становишту изнетом у ревизији, он био дужан да тужиљи накнади тражену штету на име изгубљене добити, бруто зараде, и вредности залиха.

Штета коју је тужиља евентуално претрпела је проузрокована пре свега њеним противправним понашањем, јер није поступала по правноснажној пресуди којом јој је наложено исељење из локала и плаћање закупнине, нити је поступала по закључцима донетим у извршном поступку који су тужени покренули, како би остварили своје право из правноснажне пресуде Основног суда у Крушевцу П 4832/10 од 02.02.2012. године. Противправно поступања ББ је проузрокована противправним понашањем и поступањем тужиље, а ствари које су остављене туженом на чување су у току извршног поступка њему и продате, како би он делимично намирио своје потраживање према тужиљи. Да је тужиља поступила по наведеној пресуди одмах и да из спорног локала није принудно исељена тек 4 године након што је престала да плаћа закупнину и одбила да напусти локал, те да је присуствовала извршењу, могла би да све своје ствари из локала изнесе и да настави да обавља своју делатност, што није учинила, чиме је проузроковала да тужени ББ задржи њене ствари, а на крају те ствари и купи, како би делимично намирио своје потраживање.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, с обзиром да тужиља основаност преосталог дела свог тужбеног захтева није доказала, па ти наводи нису посебно образложени.

Тужиља у ревизијском поступку није успела, па нема право на трошкове тог поступка, које је тражила и определила, у смислу члана 153. и члана 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић